

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Zijt niet wijs in uwe oogen; vrees den Heere, en wijk van
het kwade,

SALOMO.

1 Juli 1915.

No. 13

20e Jaargang.

GEESTEN GEPROEFD.

(Vervolg en slot van blz. 180.)

De vraag zoude kunnen worden gedaan hoe de heer Baxter een teeken van een tweeden persoon kon krijgen? Hierop zouden wij willen antwoorden dat de broeder van den heer Baxter zelve onder den invloed was van den eigensten geest, en daaraan onderworpen zijnde kon hij gemakkelijk worden bewerkt om tot den heer Baxter datgene te spreken wat de geest in zou geven; in den geest evenwel was geene kracht om het kind gezond te maken.

Wederom, het zou kunnen worden gevraagd, hoe het was dat zij spreken konden in talen, zoo zij van den duivel waren. Hierop zouden wij willen antwoorden, dat zij bewerkt konden worden om in andere talen te spreken, zoowel als in hun eigen, aangezien zij onder beheersching waren van dien geest, en de duivel kan de Hottentotten verleiden, de Turken, de Joden, of elk ander volk; en zoo deze menschen onder den invloed waren van zijnen geest, dan konden zij natuurlijk Hebreuwsch spreken, Latijn, Grieksch, Italiaansch, Hollandsch, of elke andere taal die de duivel kent.

Sommigen zullen zeggen, „beproeft de geesten”, door het woord. „Alle geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vleesch gekomen is, die is uit God; en alle geest, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vleesch gekomen is, die is uit God niet.” Een van de Irvingieten haalde deze passage eens aan, wjl onder den invloed van eenen geest, en zeide toen: „Ik betuig dat Jezus Christus in het vleesch gekomen is.” En toch, deze profetieën faalden, hun Messias kwam niet; en de groote dingen, door hen gesproken, zijn gansch en al gevallen. Wat is hier de zaak? Sprak de Apostel de waarheid niet? Zekerlijk — maar hij sprak tot een volk dat onder doodsbedreiging verkeerde wanneer zij het Christendom zouden omhelzen; en niemand zonder eene kennis van het feit zou het willen belijden en zich den dood

onderwerpen, en dit was dientengevolge der Kerk der kerken, tot wie Johannes schreef, eene bedreiging geworden en tot eene beproeving gegeven. De duivel evenwel riep, bij eene zekere gelegenheid, uit: „Ik ken u wie gij zijt, namelijk de Heilige Israëls!” Hier was een duidelijke en volkomene erkenning onder andere omstandigheden, dat „Jezus in het vleesch gekomen was.” Bij eene nog andere gelegenheid zeide de duivel, „Paulus weet ik, en Jezus ken ik,” — natuurlijk, „in het vleesch gekomen.” Geen mensch, noch gemeenschap van menschen buiten de regelmatig aangestelde autoriteit, de priesterschap en de onderscheiding der geesten, kan naar waarheid mededeelingen doen omtrent valsche geesten. Deze macht bezat men in de dagen der Apostelen, maar is thans reeds eeuwen lang van de wereld verscheiden.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft eveneens hare valsche geesten gehad, en aangezien zij — de Kerk — opgemaakt is uit al deze verschillende secten, elke verscheidenheid van meening daarstellende, en aangezien zij geweest is onder den invloed van zoo verschillende soorten van geesten, valt het niet te verwonderen dat er onder ons valsche geesten gevonden worden. —

Spoedig nadat het Evangelie daargesteld was, in Kirtland, en gedurende de afwezigheid van de autoriteiten der Kerk, kwamen vele valsche geesten in, vele vreemde visioenen werden gezien, en wilde, enthusiastische opmerkingen werden gemaakt; menschen liepen ter deure uit onder den invloed van dezen geest, en sommigen hunner gingen op stompen van boomstammen staan, roepende en schreeuwende, en alle soorten van buitensporigheden werden bij hen waargenomen. Een zeker iemand liet een bal zien, zeggende dat hij die in de lucht had zien vliegen, totdat hij aan een afgrond kwam, als wanneer hij in een boom sprong, wat namelijk zijn leven redde; en vele bespottelijke dingen meer werden medegedeeld, er op berekend om ongenade te brengen op de Kerk van God, om oorzaak te worden dat de Geest des Heeren zich zoude verwijderen, en de heerlijke beginselen welke zich hadden ontwikkeld voor de zaligheid van het menschelijk geslacht, te bemoeilijken en zoo mogelijk ter zijde te zetten. Toen evenwel de autoriteiten terugkwamen, werd de geest openbaar, de leden welke deze dingen hadden uitgehaald werden op de proef gesteld met betrekking tot hun lidmaatschap, en zij die zich niet wilden bekeeren en dergelijke dingen na wilden laten, werden afgesneden.

Bij een opvolgend tijdperk was een „schuddende geest” op het punt de Kerk in te worden gebracht, en bij nog weer andere gelegenheid maakte de neervallende macht der Methodisten en Presbyterianen aanstalten zich van de leden der Kerk meester te maken, maar de geest werd bestraft, en terneder gezet, en zij die zich niet wilden onderwerpen aan regel en goede orde, werden uit hun lidmaatschap

ontzet. Eveneens hebben wij broeders en zusters gehad die valschelijk de gave der talen bezaten; zij spraken in mompelende, onnatuurlijke stemmen, en hunne lichamen geraakten daarbij gansch van streek even als bij de Irvingieten, waarvan reeds gesproken. Hoewel echter er in en met den Geest van God niets onnatuurlijks of onbehoorlijks verbonden is. Eene omstandigheid van dergelijke soort viel plaats in Opper Canada, maar werd bestraft door den presideerenden Ouderling; een andere, eene vrouw, nabij dezelfde plaats, beweerde de onderscheiding der geesten te bezitten, en begon eene andere zuster te „beschuldigen” van dingen waaraan zij niet schuldig was, waarvan de eerste zuster evenwel getuigde door dien geest te weten; zij stelde zich zelf in eene positie als „beschuldigster der broederen”, en niemand is in staat om door onderscheiding der geesten eene beschuldiging in te brengen tegen iemand anders; de schuld moet door stellige bewijzen bewezen worden, of men staat vrij.

Alzoo zijn er bedienende engelen geweest in de Kerk. welke van Satan waren, en verschenen als engelen des lichts. Eene zuster in de staat New-York had een visioen, en zij zeide dat haar verteld was geworden zoo wanneer zij gaan wilde naar een zeker aangewezen plaats in een bosch, een engel haar aldaar verschijnen zou. Zij ging naar de plaats, en zij zag een heerlijk persoon nederdalen, gekleed in het wit, met rossig haar; hij gebod en vertelde haar God te vreezen, en zeide dat haar echtgenoot geroepen was tot groote dingen, maar dat hij niet verder dan honderd mijlen van huis moest gaan, of hij zoude niet terugkeeren; waar evenwel God hem geroepen heeft te gaan naar de einden der aarde, en hij sedert dien meer dan duizend mijlen van huis is geweest, is hij nog steeds in leven. Vele ware dingen werden door dezen persoon gesproken, alsmede vele dingen die valsch en onecht waren. Hoe, zoo zou kunnen worden gevraagd, was het bekend dat dit een verkeerde en valsche engel was? Door de kleur van zijn haar. dat is één van de teekens waardoor hij gekend kon worden, en door zijn tegenspraak met betrekking tot eene vroegere openbaring.

Eveneens hebben wij broeders en zusters gehad welke geschreven openbaringen vermeenden te bezitten, en een begin hebben gemaakt voorwaarts te treden om deze Kerk te leiden. Zoodanig was een jongeman in Kirtland, Isaac Russell van Missouri, en Gladden Bishop, en Oliver Olney van Nauvoo. De knaap leeft thans met zijne ouders die zich onderworpen hebben aan de wetten der Kerk. Russell begon in Far West, van waar hij gaan zou naar het Rotsgebergte, geleid door drie Nephieten; de Nephieten evenwel kwamen nimmer, en zijne vrienden verzaakten hem allen, behalve enkele van zijne bloedverwanten. Bishop werd door den Hoogen Raad ondervraagd, en zijne papieren onderzocht, veroordeeld en verbrand, terwijl hij afgesneden

werd van de Kerk. Hij erkende de rechtvaardigheid van de beslissing over hem uitgesproken, en zeide dat hij nu zijn dwaling gezien had, want zoo hij zich had laten besturen door de openbaringen te voren gegeven, dan zou hij hebben kunnen weten dat niemand behalve Joseph Smith, het recht had openbaringen te schrijven voor de Kerk. Hij verzocht om de voorbidding en vergeving door zijne broederen. Olney eveneens werd door den Hoogen Raad onderzocht, en hem werd zijn lidmaatschap ontzegd, omreden hij zijne geschriften niet geproefd wenschte te zien aan het woord van God; duidelijk bewijzende dat hij de duisternis liever had dan het licht, want zijne werken waren boos.

DE OORSPRONG VAN HET HEELAL.

overgedrukt uit: „SLEUTEL VOOR GODGELEERDHEID”

Grenzenlooze oneindigheid van ruimte en tijd,
 Van eeuwige stoffen alomme verspreid!
 Wie kan de hemelsche sfeeren, d'aardsche schatten,
 Den omloop van den tijd, de eeuwigheid bevatten?
 Maar wat zijn zij allen vergeleken daarmee?
 Een stip aan uw' zon, slechts stof op uw' zee!

Het idee van een God zonder „lichaam, deelen of hartstochten” is niet ongerijmder of onbestaanbaarder dan die moderne populaire leer, dat alle dingen uit niets geschapen zijn, of in andere woorden, dat iets uit niets is voortgekomen.

Het is eene klaarblijkelijke waarheid, die geen argumenteeren toelaat, dat niets steeds niets blijft. Niets is het negatieve van al het bestaande. Dit negatieve bezit geene eigenschappen of stoffen waarop de krachten der scheppende macht kunnen werken.

Dit geheimzinnige moet daarom het lot deelen van alle andere geheimzinnigheden van valsche theologie, welke de wereld voor eeuwen met de donkere gordijnen van eenen langen en droevigen nacht bedekt heeft. Zij moet optrekken en verdwijnen als zijnde slechts het voortbrengsel der verbeelding, terwijl in de plaats daarvan de volgende klaarblijkelijke en onbetwistbare feiten moeten gesteld worden:

Ten eerste. Er heeft altijd eene grenzenlooze oneindigheid van ruimte bestaan.

Ten tweede. Er zijn met deze ruimte vermengd al de verscheidenheden der elementen, eigenschappen, of dingen waarnaar intelligentie onderzoek doet; deze elementen of dingen te zamen genomen vormen wat genoemd wordt: het Heelal.

Ten derde. De elementen van al deze hoedanigheden of dingen zijn eeuwig, ongeschapen, uit zichzelf bestaande. Niet één deeltje kan daar aan toegevoegd worden door eene scheppende macht. Noch kan er één deeltje van afgenomen of vernietigd worden.

Ten vierde. Deze eeuwige, zelfbestaande elementen bezitten in zichzelf zekere aangeborene hoedanigheden of eigenschappen in meerderen

of minderen graad, of in andere woorden, zij bezitten kennis en verstand dienstig voor hunne verschillende sfeeren.

Deze elementen zijn door wijsgeeren in twee groote afdeelingen verdeeld, n.l.: „Lichamelijk en Geestelijk.” Voor een verstand rijp of beziel met eene volheid van kennis en wetenschap, zoodat het bekend is met alle elementen der natuur, is deze onderscheiding niet noodig.

Om wijsgeeriger te spreken, alle elementen zijn geestelijk, alle zijn lichamelijk, alle zijn stoffelijk, tastbare werkelijkheden. Geest is stof en stof is vol geest, Dewijl alle dingen die bestaan eeuwige werkelijkheden zijn in hun aanvankelijk bestaan.

Wie kan dan in de schaal van het stoffelijk bestaan het juiste punt bepalen, dat scheiding maakt tusschen het lichamelijke en geestelijke rijk? Er zijn oogen die de fijnste deeltjes van het stoffelijk bestaan kunnen onderscheiden, er zijn handen en vingers voor wier fijn gevoel alle dingen tastbaar zijn.

In de hoedanigheid van stervelingen echter zijn er slechts sommige der elementen tastbaar of zichtbaar, en andere onzichtbaar. Zij die voor onze zintuigen tastbaar zijn, noemen wij lichamelijk, en de fijnere, meer zuivere, noemen wij geestelijk.

Geest is intelligentie, of het licht der waarheid, dat alle dingen vervult.

De aandoeningen of gevoelens er van, zooals liefde, vreugde enz., zijn slechts zoo vele handelingen of bewegingen van deze elementen, als zij werken in hunne verschillende sfeeren.

Door deze handelingen of gevoelens betoonen de elementen hunne eeuwige energie, eigenschappen, of eigene krachten.

Bij het beschouwen van de werken der schepping, moet men niet het idee veronderstellen, dat ruimte, of tijd, of stof, of intelligentie ontstaan is, maar wel, dat zij eeuwig zijn, en dat zij de krachten uitmaken welke handelen, en de dingen waarop gewerkt wordt, insluitende de plaats en tijd van handeling.

De geheele onmetelijke inrichting van algemeen georganiseerd bestaan, geeft onwederlegbare bewijzen van drie feiten, n.l.:

Ten eerste. Het eeuwig bestaan van de elementen waarvan het is samengesteld.

Ten tweede. Het eeuwig bestaan der eigenschappen van kennis en wijsheid tot ontwerping.

Ten derde. Het eeuwig bestaan van een macht om deze eeuwige elementen te bewerken en te besturen, zoodat de plannen van den ontwerper uitgevoerd worden.

Men zal zich herinneren, dat er in onze Theologie eene familie van Goden erkend werd, of in andere woorden, een soort van wezens met lichamelijke tabernakelen van vleesch en been, in den vorm van een mensch, maar zoo samengesteld, dat zij eeuwig kunnen

leven; dat deze tabernakelen levend gemaakt of bezielt zijn door de heiligste van alle elementen, hetwelk de Heilige Geest genoemd wordt, welke stof of geest, wanneer het in persoonlijken vorm georganiseerd is, met vleesch en been bekleed van de hoogst mogelijke fijnheid, in zich zelf eene volheid van de eigenschappen van licht, intelligentie, wijsheid, liefde en macht bevat; ook dat er zijn onmetelijke hoeveelheden van dezen Geest of stof, niet in lichamelijke vormen samengesteld, maar overal verspreid onder de andere elementen van de ruimte.

Eene Algemeene Vergadering, Quorum, of Groote Raad der Goden, met hunnen President aan het hoofd, vormen de ontwerpende en scheppende macht.

De aandrijvende kracht die in deze groote scheppende macht tot handelen drijft, is wijsheid, die al deze schatten kan gebruiken en inspireert de uitvoering van alle ontwerpen in eene oneindige verscheidenheid tot nut en toepassing.

Wijsheid inspireert de Goden tot het vermenigvuldigen van hun geslacht, en om den grondslag te leggen van alle levensvormen, in aantal toe te nemen en dat ieder hunner zich verheugt in de sfeer waartoe hij geschikt is, en in het bezit en gebruik van dat gedeelte der elementen, die tot zijn bestaan en geluk noodig zijn.

Om samengestelde lichamen van geestelijke elementen te vermenigvuldigen, zijn er werelden en woningen noodig, samengesteld uit geestelijke stof, als een tehuis voor hun bestaan en genot geschikt. Als deze geestelijke lichamen in aantal toenemen, dan zijn er andere geestelijke werelden noodig om hen over te plaatsen.

Wederom, om deze georganiseerde geesten in staat te stellen een vleeschelijk tabernakel op zich te nemen, zijn er natuurlijke werelden met al hnnne verscheidenheid en volheid tot hunne verblijfplaats, voedsel, kleeding, enz. noodig, opdat zij kunnen voortbrengen, onderhouden en geboren worden, opdat zij kunnen leven, sterven en wederom opstaan tot het ontvangen hunner erfenissen op hunne verschillende werelden.

Vandaar moet het groote werk van de herleving van werelden, of de vernieuwing en toepassing der elementen tot de opstanding en den eeuwigen staat van den mensch ook eindeloos of een eeuwig voortgang zijn.

Door iederen vorm van leven, geboorte, verandering, opstanding, en door iederen vorm van vooruitgang in kennis en ondervinding, moeten de candidaten voor eeuwig leven op de elementen zien als hun tehuis; van daar moeten de elementen, volgens het beginsel van toepassing, gelijken tred houden met de bezitters die hun gebruiken, gedurende al de graden van opklimmende verfijning.

Zoolang als er plaats in de oneindige ruimte gevonden wordt; zoolang er deeltjes van ongeorganiseerde stof zijn in de voorraadschuren

der natuur; zoolang de boomen van het Paradijs hunne vruchten voortbrengen, of de Fontein des levens zijne rivier; zoolang de harten der Goden van toegenegenheid gloeien; zoolang de eeuwig liefde volhardt, of de eeuwigheid zelf hare opvolgende eeuwen voortrolt, zullen de hemelen vermenigvulden, nieuwe werelden en meer volk tot de koninkrijken der Vaderen toegevoegd worden.

Aldus zijn door den voortgang der gebeurtenissen, ontelbare miljoenen werelden en wereldstelsels in het aanzijn geroepen, en gevuld met menschen, beesten, vogelen, boomen en met al de groote verscheidenheid van wezens en dingen, welke ooit in Eden uitsproten of bloeiden, of de heuvels en valleïën van het hemelsche Paradijs versierden.

Toen in den eindeloozen voortgang van gebeurtenissen de tijd voor de oneindige Wijsheid was aangebroken, om den aardbol dien wij bewonen, samen te stellen en te bevolken, werden de elementen geordend. Het schijnt, dat in het begin van dit groote werk de elementen, die nu zoo schoon geregeld zijn en geschikt tot het planten- en dierlijk leven, in een verwarden staat gevonden werden, volkomen ongeschikt voor het gebruik, waartoe zij nu dienen.

Er was een groot mengsel van elementen. Aarde, water, grond, lucht — in het kort, alle elementen waaruit deze massa was samengesteld, schenen volkomen verbonden of vermengd tot een groote chaös, en het geheel was overdekt met eene duisternis zoo dicht, dat het licht des hemels verduisterd werd.

Laat ons de beschouwing van gebeurtenissen zoo verheven en ontzagwekkend, staken. Laat ons volstaan met te zeggen, dat het bevel kwam, de duisternis vlood heen, de sluier werd opgeheven, het licht drong door de schemering en de chaös werd zichtbaar gemaakt. O, welk een schouwspel! Een wereld zonder landschappen, zonder planten, zonder dierlijk leven, zonder menschen of bezielde wezens. Geen geluid verbrak de stilte dan de stem der loeiende winden en der spattende, schuimende wateren. Wederom weerklinkt eene stem over den afgrond en weerkaatst over de wildernissen, de massa van stoffen hoort het en siddert, en zie! de zee trekt terug, de modderige vormelooze massa verheft het hoofd boven de wateren. Kleine aardheuvelen groeien tot bergen. Zeer groote eilanden verschijnen daarna en ten laatste wordt het vasteland zichtbaar, met heuvelen en valleïën in eene groote woestijn, ongemeten en onbetreden.

De oppervlakte, verwarmd en gedroogd door de leven-scheppende stralen van de nu blinkende zon, is toebereid voor de eerste zaden van het plantenrijk.

Een Koninklijk Planter daalt nu neder van eene andere wereld van ouder datum, en in zijne handen eene keur van zaden uit het oudere Paradijs hebbende, plant hij dit in den maagdelijken grond der nieuw

geboren aarde. Zij groeiden en bloeiden daar, en zaaddragende, planten zij zich voort, en bekleedden de naakte aarde met prachtige tafreelen en de lucht met welriekende geuren. Rijpende vruchten en kruiden waren ten laatste overvloedig. Toen, zie! van gindsche wereld zijn iedere soort van dierlijke wezens overgeplaatst. Mannetje en wijfje komen, met zegeningen beladen, en eene stem wordt wederom vernomen: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt.”

De aarde, hare mineralen, planten, dieren en haar Paradijs zijn gereed, en van gindsche wereld van omhoog daalt een zoon van God met zijne echtgenoot neder. Aldus is eene volksplanting van den hemel, mogelijk wel van de zon, op onze aarde overgeplant. De zegeningen van hunnen Vader zijn op hen en de eerste groote wet van hemel of aarde, wordt wederom herhaald: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt.”

Van daar de natiën die op deze aarde wemelen.

Na jaren, toen het Paradijs door zonden was verloren, toen de mensch van voor het aangezicht van zijnen hemelschen Vader was verdreven, om te zwoegen, te kwijnen en te sterven, toen de hemel voor het oog verborgen was en, met eenige uitzonderingen, de mensch niet langer waardig gerekend werd, om de kennis van zijn goddelijken oorsprong te behouden, omsluiërde duisternis het verleden en toekomstende voor het heidensche verstand: de mensch kende noch zich zelf, noch vanwaar hij kwam, noch waartoe hij bestemd was. Ten slotte kwam een Mozes, hij kende zijn God en wilde gaarne de mensheid geleid hebben, om Hem eveneens te kennen en Hem van aangezicht tot aangezicht te zien. Maar zij konden Zijne hemelsche wetten niet ontvangen, noch Zijne tegenwoordigheid verdragen.

Aldus was de heilige man weder gedwongen het verledene met het geheimzinnige te omhullen en in het begin zijner geschiedenis aan den mensch een aardschen oorsprong toe te schrijven.

De mensch als een baksteen uit de aarde gevormd.

De vrouw uit een rib vervaardigd.

Dus, ouders wilden liever voor de ontlukende mannelijkheid de verborgenheden der voortplanting, of de bronnen van de altijd vloeiende rivier des levens verbergen, door het vertellen van het één of ander kinderachtig verhaal omtrent het pas geboren leven, ontstaan in den hollen stam van een ouden boom, of met willekeurigen groei als paddestoelen uit de hoopen afval voortkomende. O, mensch! wanneer wilt gij ophouden een kind te zijn in kennis?

De mensch, zooals wij gezegd hebben, is een afstammeling der Godheid. De geheele verborgenheid van het verledene en het toekomstende, met betrekking tot zijn bestaan, is nog niet door stervelingen verklaard.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

DE EVANGELIE-VERORDENINGEN.

Er is een rechtmatige en een onrechtmatige weg om alle dingen te doen. Het is het volgen van den rechten weg dat loon brengt. Bij voorbeeld: een regiment soldaten wordt door hunnen aanvoerder gecommandeerd de steile zijde van een heuvel te chargeeren, om zoodoende met den vijand in contact te komen. Elke andere zijde is meer gemakkelijk om te bestijgen dan die welke is aangewezen geworden door den bevelvoerder. Inderdaad is die steile zijde haast onbegaanbaar. Als gevolg daarvan handelen de soldaten naar hun eigen oordeel en verlangen. Zij verspreiden zich en beklimmen den heuvel van alle zijden. Natuurlijk komen ze eindelijk aan den top, maar in gebroken linie, en worden gemakkelijk verslagen. De dag is voor hen verloren. Maar waarom? Is niet de eene beklimming zoo goed als de andere? Zekerlijk, wanneer men namelijk voor zijn genoeg klimt. Maar zoo wanneer men georganiseerd zal werken, dan is er slechts één wijze van beklimming. De soldaten die de andere weg kozen, bereikten weliswaar de top van den heuvel, maar gedisorganiseerd, verbroken, en onvereinigd. Meer nog, door het kiezen van hun eigen weg, misten zij het doelwit, de reden waarom de aanvoerder bevel gaf de steilste zijde te kiezen. En wat al even slecht was, door hun eigen verlangen te volgen brachten zij verwarring, een chaos zelfs in eigen gelederen.

Het mag ons toe kunnen schijnen dat de ingestelde weg niet onze weg is. Het is echter voor den Meester van de organisatie, voor hem die de orde heeft daargesteld, te zeggen hoe wij dien order ten uitvoer zullen leggen, en hoe vrede, harmonie en eenheid in ons midden kunnen zijn. Met eene Kerkorganisatie hersteld, moeten wij verwachten ook te vinden de verordeningen eveneens hersteld, en die der goddelijke plechtigheden voorgeschreven voor den voortduur van de organisatie.

Ten eerste dan, om te behooren tot de Kerk van Christus, is het noodig een verbond met Hem te maken overeenkomstig Zijnen uitverkoren weg. Dien weg is de doop. Het is de uitwendige verordening in het verbond van de nieuwe toestand bestaande tusschen den Zaligmaker en de gezaligden. Dit is het wat Paulus in gedachte had, toen hij schreef aan de Romeinen: „Weet gij niet dat zoovelen als gij in Christus Jezus gedoopt zijt, gij in Zijnen dood gedoopt zijt? Daarom zijt gij dan met hem begraven, in den dood door den doop; opdat, gelijkerwijs Christus uit de dooden is opgewekt, door de heerlijkheid

des Vaders, alzo ook gij in nieuwigheid des levens wandelen zoudt. Want zoo wij met hem eene plant geworden zijn in de gelijkmaking zijns doods, alzo zullen wij dat ook zijn in de gelijkmaking zijner opstanding." En wederom schreef hij aan de Galaten: „Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Jezus Christus. Want zoovelen als gij in Christus' naam gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan." Klaarblijkelijk dan is het, dat de doop de verordening is van inlijving in de Kerk van Christus; en verder, dat die verordening gedaan moet worden door onderdompeling, sedert het de gelijkenis is van de begrafenis van Christus.

Toen Johannes de Dooper, bij de glorievolle verschijning aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, aan hen het Priesterschap van Aäron herstelde, verklaarde hij hen dat hij de sleutelen hield van „den doop door onderdompeling tot vergeving der zonden." Met dit Priesterschap op hen bevestigd, werden Joseph en Oliver begiftigd met gezag om in den naam van den Vader te doopen. Johannes den Döoper onderwees hen elkander te doopen. Nadien werd hen onderwezen elkeen te doopen die zich met hen tot de Kerk van Christus wilde vereenigen. Alvorens de Kerk georganiseerd werd, werden verdere bepaalde onderwijzingen gegeven aangaande de heilige verordening van den doop.

„En wederom, als een gebod tot de Kerk aangaande de wijze van den doop. — Al degenen welke zich voor God verootmoedigen en verlangen gedoopt te worden, die met gebroken harten en verslagen geesten voortkomen, en voor de Kerk betuigen dat zij zich waarlijk van al hunne zonden bekeerd hebben, en gewillig zijn den naam van Jezus Christus op zich te nemen, hebbende eene vastberadenheid Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hunne werken bewijzen dat zij van den geest van Christus tot de vergiffenis hunner zonden ontvangen hebben, zullen door den doop in Zijne Kerk ontvangen worden."

„De doop," — zoo zegt de Heer verder, „moet op de navolgende wijze aan al degenen die zich bekeeren, bediend worden: — De persoon die van God geroepen is, en autoriteit van Jezus Christus heeft om te doopen, zal in het water afdalen met den persoon die zich tot den doop aangemeld heeft, en zal zeggen, noemende hem of haar bij den naam: Van Jezus Christus wege gemachtigd zijnde, doop ik u in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen. Dan zal hij hem of haar in het water onderdompelen, en beiden zullen wederom uit het water opklimmen." (Leer en Verb. 20:72-74.)

Na gedoopt te zijn ontving in vroegere dagen de nieuw bekeerde, de gave des Heiligen Geestes, „Mannen broeders," zoo riepen de verzamelde Joden uit op den dag van het Pinksterfeest, „wat zullen wij doen?" Petrus antwoordde, „Bekeert u en wordt gedoopt, een iegelijk van u, in den naam van Jezus Christus, tot vergeving uwer

zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. „En deze gave des Heiligen Geestes werd bevestigd door het opleggen der handen van hen die goddelijk] gezag bekleedden om zoo te doen. Op zekeren tijd, toen de Apostelen te Jeruzalem hoorden dat Samaria het woord Gods had aangenomen, zonden zij naar Samaria henen, Petrus en Johannes. Deze twee apostelen baden met de nieuwe bekeerlingen, dat zij den Heiligen Geest mochten ontvangen. „Toen leidden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.” Daarbij was aanwezig, Simon, eenen tovenaer. „En toen Simon zag dat door het opleggen der handen van de Apostelen den Heiligen Geest gegeven werd, bood hij hen geld aan, zeggende, geeft ook mij die macht, opdat wien ik de handen opleg, hij den Heiligen Geest ontvang. Maar Petrus zeide tot hem, Uw geld zij met u ten verderve, daarom dat gij gemeend hebt dat de gave Gods door geld verkregen wordt.”

Verwacht kon derhalve worden dat de Heer, de juiste vorm des doops hersteld hebbende, eveneens de ware wijze zou herstellen om den Heiligen Geest te bevestigen. Dienovereenkomstig verklaart het woord van God, in de openbaring gegeven gedurende de vergadering tot organisatie der Kerk, dat — „Een apostel is een ouderling, en het is zijne roeping om te doopen.**** En diegenen welke in de Kerk gedoopt zijn te bevestigen, door het opleggen der handen voor den doop door vuur en des Heiligen Geestes, overeenkomstig de Schriften.” En wederom, zegt de Heer tot Zijne ouderlingen: „Gij zult indachtig zijn de artikelen en verbonden der Kerk te onderhouden; en wie alzoo geloof heeft zult gij in Mijne Kerk bevestigen, door het opleggen der handen, en Ik zal de gave des Heiligen Geestes op hem bevestigen.”

Aldus waren de noodzakelijke verordeningen van den doop door onderdompeling voor de vergiffenis der zonden, en het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes hersteld in deze bedeeing. Doop echter is alleen toepasselijk op hen die de jaren des onderscheids hebben bereikt. Dezelve kan alleen worden toegediend aan hen die in staat zijn om te kunnen verstaan, of wel te gelooven, zich te bekeeren, of eene belijdenis te kunnen uitspreken. Dit kunnen kleine kinderen niet doen; noch hebben zij er behoefte aan zulks te doen, want kleine kinderen zijn zonder zonde.

Eens brachten de vrome ouders onder Israël hunne kleine kinderen tot den Meester, opdat Hij hen zoude aanraken. De discipelen, voor hunnen geliefden Meester zorg dragende, bestrafden de ouders; maar Hij zeide, op Zijn eigen goddelijke wijze; „Laat de kinderkens tot mij komen, en verhindert hun niet, want dezulken is het Koninkrijk Gods.” Zonder meer. Dat wil zeggen: geene verordening is noodig aan hen te voltrekken alvorens zij gerechtigd kunnen worden geacht beschouwd te zijn als burgers van dat koninkrijk. Natuurlijk niet, want aangezien de doop eveneens is tot vergeving der zonden, dient bij

het individu dat den doop ondergaat verondersteld te worden dat er zonde aanwezig is. Dat is er bij een kind niet. Wij kunnen het niet luide genoeg uitroepen, en wij achten het eene dwaling zóó groot, te denken dat een klein kind besmet zoude zijn, met eigen zonde, met zonde der onmiddellijke ouders, dan wel met zonde overgeërfd uit het paradijs, dat wij als onze meening verkondigen deze opinieën een der grootste oorzaken te zijn geweest van het toenemend ongeloof in de dogmatische leerstellingen der kerken, onder de menschen. Elkeen, met onbevooroordeeld gemoed, met rechtvaardige gevoelens, die zijn verstand en zijn hart niet aan banden heeft laten leggen door een verderfelijke dogmatiek, moet het een gruwel achten in Gods oogen, aan Hem den Opperreine, den Opperrechtvaardige, en den Oppersten vertegenwoordiger der zuiverste liefde en mededoogen, gevoelens toe te schrijven die Hem nopen zouden den kinderen der latere eeuwen een doemwaardige toekomst te bereiden voor het feit dat één menschenpaar voor meer dan 6000 jaar eene overtreding beging tegen Zijn goddelijk gebod.

Genoeg evenwel hierover. Ons artikel is niet gesteld dit maal om eene lans te breken voor den doop toegediend slechts aan verantwoordelijke personen, maar om, zooals het opschrift luidt, de evangelieverordeningen aan het licht te brengen. Na den doop, als derde beginsel, en als volgende op geloof en bekeering, wordt door de leer van Christus, bij monde van Joseph Smith, der wereld verkondigd, den menschen verteld, dat de oplegging der handen van autoritaire persoonlijkheden, van hen die bevoorrecht zijn een zekeren graad te hebben in het priesterschap, de gave des Heiligen Geestes, en een deel dier Geest zelve, om tot leiding in het toekomstige leven te dienen, — zal worden gegeven.

Zoo ook was het in de dagen van ouds. Handelingen 5 : 32 vertelt ons dat de H. Geest gegeven werd aan hen die gehoorzaamden. Dat wil zeggen die de eerste beginselen, waaronder den doop, hadden gehoorzaamd. In 2 Cor. 3 : 5, 6, worden Paulus en Timotheus bedienaars van den Heiligen Geest genoemd, terwijl in Hand. 9 : 17, Ananias wordt gezonden om op zijne beurt dienzelfden Paulus den Heiligen Geest te geven. En toen, in Hand. 19 : 2-6, Paulus de handen legde op de Efeziërs, ontvingen zij den Heiligen Geest. Twee zaken alzoo worden hier te voorschijn gebracht. In de eerste plaats namelijk dat op den doop, als vierde uitgangspunt derhalve, het ontvangen van den Heiligen Geest moet volgen, en in de tweede plaats dat het ontvangen van dien Heiligen Geest te weeg wordt gebracht door het opleggen der handen.

Wij zouden in staat zijn ook hiervan eene verklaring te geven. Waarom namelijk handen dienen te worden opgelegd om den Heiligen Geest te kunnen ontvangen. Waarom deze zaak door persoonlijke

aanraking behoort te geschieden. Evenwel, wij ondernamen slechts om op grond der uitspraken van den Bijbel, en van hen die in vroegere dagen hetzelfde evangelie den volkeren onderwezen, aan te toonen dat de „evangelie-verordeningen,” zooals zij geleerd en onderwezen en in toepassing worden gebracht onder de Heiligen der laatste dagen, inderdaad de beginselen zijn die behooren te worden beoefend, zal de godsdienst van den Heer op de juiste wijze inwerken op de daden van het maatschappelijke leven.

Wij zijn begonnen met te zeggen dat er een rechtmatige en een onrechtmatige weg is om de dingen te doen. Evenals wij nu de rechtmatige weg hebben uitgeduid, zoo zijn er tal van wegen die, niet deze beginselen huldigende, onder de onrechtmatige wegen behooren te worden gerangschikt. Toch echter geeft dit ons, de bewandelaars van den rechten weg, niet het recht met minachting en mistrouwen terneder te blikken op hen die dien weg niet hebben gevonden, of vermeenden dien weg niet te moeten bewandelen. Het feit dat wij vermeenen krachtig te staan omdat wij georganiseerd voorwaarts schrijden, georganiseerd zooals wellicht geen enkele corporatie ter wereld, moet ons aansporen de schoonheid van ons gebouw aan het licht te doen treden met alle gepaste en eerlijke middelen, om daardoor te bewerken dat zij, minder goed georganiseerd als wij, of wellicht in het geheel niet georganiseerd, onze betere wijze van doen leeren inzien en begrijpen, opdat zulks hun een spoorslag kan worden zich met ons te vereenigen, de toekomst van den Zoon des Menschen als opperheer der wereld, naderbij te brengen.

WELKE MACHT ZAL WINNEN?

Het toeval brengt mij in aanraking met een Duitsch meisje, dat door de oorlogs-verschrikkingen België moest verlaten en nu zoo spoedig mogelijk naar haar vaderland terug geholpen moet worden.

Het is nog vroeg in den morgen. Reeds zijn er vluchtelingen op de boot, die hen langs de veilige rivier bij hun landgenooten brengen zal. Ze hebben om terug te kunnen, den nacht op het schip doorgebracht en diep verslagen staan de gezichten in het morgenlicht. Er wordt niet veel gesproken, nu de druk der ellende alle lippen sluit. Een bleeke, oude vrouw staart voor zich heen; nog dommelig rijzen een paar van de banken, waar zij den nacht sliepen. Nu komen de vluchtelingen, die nog in de stad zelve zijn. Het is een roezige drukte. Snel en vriendelijk worden voor hen, die gaan, allerlei papieren in orde gebracht. Op den wal en het schip heerscht een geest van hulpvaardigheid om bij te staan hen, die gisteren nog tot de welvarenden of rijken behoorden, en heden wellicht alles verloren hebben.

Er zijn er echter ook, die blijkbaar een klein armoedig bestaan in den steek lieten en nieuwe armoede tegemoet gaan.

Wie helpen kan, tracht iets nog te doen voor de verdrevenen. Dan zet de boot zich in beweging.

„Gute reise” klinkt het van den wal en met zakdoeken wuift men elkaar toe van de boot en den Hollandschen grond.

Dan komt er een rijtuig aanrennen. Er zit een jonge vrouw in, die nog mee moet.

„Zu spat”, zegt zenuwachtig een man, als zij uitgestapt is.

Maar de boot is pas in beweging.

„Er kan nog wel gestopt worden”, roept er iemand en de menschen aan den wal voelen het als iets noodzakelijks, dat die vrouw weg moet, al is de boot reeds aan het varen.

„Stoppen”, schreeuwt men, en op allerlei wijze wordt het den kapitein duidelijk gemaakt, dat er nog iemand meemoet.

Gelukkig! De boot keert zich weer naar den wal. Op een paar schepen, die aan de kade liggen, wordt er geholpen om de vrouw het overstappen mogelijk te maken. Vlugge handen hebben haar valiezen genomen en de vrouw is in veiligheid op de boot, die de rivier naar haar vaderland afzakt.

Op hetzelfde oogenblik davert het over de brug, die de rivier overspant, „Kijk eens”, zegt er iemand naast mij.

En ik zie, dat er een militaire trein ratelt langs de bogen. Monden van kanonnen steken uit de vrachtwagens, hard en strak snellen zij voorbij.

Ik zie de boot koersen naar het Oosten, die den gang vertraagd had om de eene vluchteling nog te kunnen helpen. Er wordt nog gewuifd van boord en van den wal. Dan kijk ik weer naar den voorbischietenden trein met zijn harde, ijzeren monden van kanonnen.

Deze boot en deze trein verpersoonlijken twee machten, die van de hulp en van het verderf, van het menschenbehoud en de menschenvernieling, van volkeren, welke elkander met moordende kogels bestrijden.

Naar de eene richting gaan de vluchtelingen, naar de andere de kanonnen.

Er wordt niet meer gewuifd.

Het ratelt nog na op de spoorbaan in den stillen Zondagmorgen.

En met beklemd hart vraag ik mij af, welke macht winnen zal: die van de boot welke stopte om één mensch te redden, die van den trein, welke daverde over de rivier en kanonnen met harde, ijzeren, doodende monden vervoerde.

STICHT ELKANDER.

Is dat noodig?

Dat, hoop ik, is geen vraag voor u. Stichten: opbouwen.

Of wij dat noodig hebben, te worden opgebouwd in 't hoogere leven?

Ieder, die zich zelf kent, die weet hoe de wereld der zinnen een afbrekenden invloed werken kan, ziet naar stichting uit en weet voor

zich zelf wel, hoe hij van anderen en anderen van hem noodig hebben te worden opgebouwd in wat heilig is en vroom.

Wat wij daarvoor te doen hebben?

Ik zou u kunnen antwoorden met 't leekedichtje:

Och, wilt gij stichten? — och waarschuw niet,
 maar grijp mij aan!
 Laat bij uwe zin'rijke verhalen
 Gedachten in mijn ziele dalen,
 Een glimlach om mijn lippen dwalen
 En in mijn oogen lok een traan!

Dat zegt genoeg.

Wat stichtelijk wezen zal, mag niet droog en vervelend zijn, niet dor en saai. 't Mag ons niet somber stemmen; wij weten beter: een glimlach om de lippen — in de oogen een traan!

Een stichtelijk woord moet zijn een ernstig woord, goed, — maar niet van dien ernst, die somber ziet. 't Moet wijding brengen door die liefelijkheid, waardoor de vrome ernst zich kenmerkt.

't Moet ons grijpen in de ziel!

Wanneer zullen wij die stichting brengen?

Beste lezers: onomstootelijk is de waarheid, dat geen mensch aan een ander geven kan, wat hij zelf niet heeft.

Goed; — dan ligt 't voor de hand, dat willen wij stichten, wij zelf den geest van den vromen ernst moeten bezitten, en dus moet ons leven er op uit zijn, dien geest te zoeken voor ons zelf.

.....
 Ziet, daar dringt een held're straal van 't morgenlicht door de reten van de blinden van uw slaapvertrek. Zij raakt u aan op uwe legerstede. Gij beweegt u een wijle en opent de oogen — maar keert uw rug toe aan 't licht en slaapt weer in.

Gij blijft ver van die lichtwereld daarbuiten, waar alles zoo heerlijk is en zoo frisch en die niet naliet u te roepen.

Doch cen ander heeft aan die roepstem gehoor gegeven. Hij heeft de aanwijzing gevolgd van dien eenen straal, die hem bereikte. Hij stiet de vensters open en die lichtwereld heeft zich hem geopenbaard. Zijn borst heeft de frissche morgenlucht ingedronken, zijn oog zich verkwikt aan de bekoring der aarde in haar morgenkleed. En met levenslust is hij tot zijn werk teruggekeerd.

Zoo is ook in ons een kind van God, geschapen voor de lichtwereld des geestes. God zendt menige straal uit die wereld tot hem. Gelukkig zoo hij gewekt wordt en zich wekken laat uit de wereld der zinnen. Dan staat hij op, bouwt aan zich zelf en werkt heilige kracht ook in anderen.

.....
 Heeft menig woord uit Jezus reine ziel ons getroffen?

Laten wij 't nawerken, zoodat die reine wereld, waarin hij leefde zich meer en meer voor ons opent?

Zoo ja, dan stichten wij onszelf, maar ook anderen.

Of is uw pad eenzaam geworden? Meent gij dat gij niets kunt?

Lezers, gij hebt allen wel één in uw omgeving, aan wien gij een boodschap te brengen hebt.

Laat 't zijn een boodschap van vrede, licht, liefde!

En uw leven is niet vergeefs.

Vangt zelf de stemmen, die God uit zijn wereld tot u komen doet, op.

Wie weet of de kracht, die gij dan van u moet laten uitgaan, niet 't eenige is, wat uw naaste behoudt en het leven voedt, wie weet!

En bedenkt dat, al was 't er maar één — die ééne op u wacht!
(Overgenomen).

MIJN TROOST.

Mijn troost zijt Gij in leven en in sterven,
't Heb al mijn hoop op U, mijn God! gebouwd,
U 't mijn' op aarde dankbaar toevertrouwd,
Gij laat mij ook den besten schat niet derven,
Maar in den strijd des levens kroon verwerven:
Eens wordt des hemels licht door mij aanschouwd.

Ik ben Uw kind, tot eeuwige vreugd' verkoren;
Hoe soms ook 't hart van bange vreeze trill',
Toch wil 't getroost al wat de Vader wil.
Wat ook in zware worst'ling ging verloren,
'k Hoor toch het zegelied der eng'lenkoren:
Hoe 't buiten storm', daarbinnen is het stil.

INHOUD:

Geesten geproefd	Blz. 193		Welke macht zal winnen? Blz. 205
Deoorsprong v. h. Heelal „	196		Sticht elkander „ 206
De Evangelie-verordeningen	„ 201		Mijn troost „ 208

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.